

Det ærede Medlem slaar med Hænderne. Jeg tror ogsaa, det ærede Medlem vilde have slaet med Hænderne, hvis jeg havde gjort det. Jeg skulde have gaaet hen, da det første Aar var udløbet, og foranlediget Straffen eftergiven Johannes Hansen paa den Betingelse, at han i 5 Aar førte en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel! Saa skulde vi rigtignok have hørt, hvorledes jeg havde taget denne Mand ind under min Magt og bragt ham i Afhængighedsforhold til mig, hvorimod Manden, saaledes som Forholdet foreligger, slet ikke er kommen i noget som helst Afhængighedsforhold til mig, saa sandt som jeg fornuftigvis ikke — i alt Fald ikke uden at slaa mig selv saadan paa Munden, at alle Tænderne faldt ud — vilde have kunnet gaa hen og, hvis han havde foretaget et eller andet, jeg ikke syntes om; sætte ham til at udstaa en Straf, som jeg havde erkendt maatte udsættes paa Grund af hans daarlige Helbredstilstand. Men det ærede Medlem mener jo ikke at kunne nøjes med dette, men vil gøre gældende, at denne Mand skyldte mig en ganske overordentlig stor Erkendtlighed, og at jeg ogsaa har faaet Gentjeneste af ham.

Hvad denne saakaldte Gentjeneste angaar, skal jeg ikke foreløbig i alt Fald, komme nærmere ind derpaa, da jeg ved første Behandling havde saa rigelig Anledning til at belyse dette Forhold. Jeg skal kun, naar det ærede Medlem i forskellige Vendinger ironiserede over, at det Brev, jeg havde skrevet til ham, var underskrevet „ærbødigst“, spørge, om det ærede Medlem ikke selv underskriver alle de Breve, han udsender, med i det mindste „ærbødigst“ eller „med Agtelse“ eller lignende. Det er en almindelig Høflighedsformular, som vi allesammen godt vide ingenting betyder. . . . Ja, det vide vi dog allesammen, det kan ikke nytte noget at le over det.

For mit Vedkommende er Forholdet det og har altid været det, at hvor jeg ikke udsender Skrivelser i Embedsmedfør, skriver jeg altid i det mindste „ærbødigst“ under et Brev, og det gøre vist alle. Det lader jeg imidlertid ligge, da der ligger saa uhyre lidt Vægt derpaa.

Men jeg skal komme ind paa den store Imødekommen, som det ærede Medlem

gør gældende, at jeg skulde have vist denne Mand, og jeg skal vise og bevise, at det er saa langt fra, at jeg har vist ham nogen Imødekommen, at tværtimod det modsatte er Tilfældet, at jeg tværtimod har behandlet ham saa strengt, som jeg overhovedet efter de foreliggende Omstændigheder, de foreliggende Lægeerklæringer kunde.

Det ærede Medlem nævnedes forskellige Tilfælde og forskellige Datoer. Jeg har ikke haft Lejlighed til at se efter, om Datoerne ere rigtige, men jeg gaar ud derfra. Det ærede Medlem nævnedes først, at i Begyndelsen af 1903 var Redaktør Johannes Hansen dømt til 2 Maaneders Fængsel, hvilket blev omsat til Vand og Brød. Jeg ved ikke, om jeg har hørt fejl, eller om det ærede Medlem har taget fejl, men det var 4 Maaneders Fængsel, der blev omsat til 4 Gange 5 Dages Vand og Brød. Saa siger det ærede Medlem: Dette forudsætter et særlig stærkt Helbred; vi vide jo, at naar Folk, der ere dømt til Vand og Brød, ikke kunne taale den Straf, kunne de faa Straffen omsat til en anden Fængselsgrad, men Vand og Brød er noget, som vi alle vide forudsætter et særlig stærkt Helbred, og denne Mand kan jo gaa rundt i fri Luft; han kan ogsaa gaa paa Jagtture osv., og det er underligt, at han har faaet sin Straf omsat, det er en stor Imødekommen.

Nu er Forholdet imidlertid det, at efter at han var dømt i den første Sag — det var for letsindige Injurier mod Herredsfoged Hennens i Randers —, var han i Stand til at ledsage sit Andragende om Benaadning eller Strafnedsættelse med en Erklæring fra Herredsfoged Hennens, hvori Hr. Hennens bl. a. udtaler: „at jeg ikke har noget at erindre imod, at den ham idømte Straf af 4 Maaneders simpelt Fængsel maa omsættes og nedsættes, eventuelt saaledes, at han slipper med en Bøde. Da det nu ved Dommen er konstateret, i hvor høj Grad de mod mig rettede grove og usandfærdige ærefornærmende Beskyldninger ere strafværdige, er jeg tilfreds med denne Konstatering af Udladelsernes Strafbarhed og forlanger ikke, at Redaktør Johannes Hansen skal lide korporligt“.

Hvis nu Forholdet var det, at jeg vilde have vist denne Mand nogen Imødekommen,